

Lena Lemonová

Slasti ♥

ROZVODU

**slasti
rozvodu**

Lena Lemonová

**slasti
rozvodu**

MARENČIN PT

© Lena Lemonová, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
605. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-849-1 (brož.)
ISBN 978-80-8114-851-4 (ePub)
ISBN 978-80-8114-850-7 (PDF)

PRVÁ KAPITOLA: Zistenia investigatívnej ženy

„V poriadku, vidíme sa v nedeľu večer. Dohodneme sa ešte ad hoc. Teším sa.“

Neveriaco pozerám na riadky na displeji mobilu, ktoré môj ukazovák práve vyfukal.

Šibe mi? Prečo by som sa mala stretávať na káve s Talianom, ktorý nielenže vyzerá ako model, oblieka sa ako model, ale dokonca aj pracoval ako model? Čo by človek tohto typu mohol chcieť s rozvádzajúcou sa matkou dvoch mini detí na rodičovskej dovolenke? Nevyzerám síce zle, botox medzi obočím splnil svoju funkciu, ani kyselina hyalurónová v lícach sa ešte nestihla vstrebať. Štíhla som, vlasy mám dlhé, na svoj vek hádam ani nevyzerám. No aj tak. Čo by som si mala obliecť na rande s človekom, ktorý nenosí ponožky k obleku?

Odrazu som stratila dôveru v seba a vo svoj módnny vkus. Nakupujem v outlete Voderady vychytené značky za výhodné ceny, ale čo z toho, keď v Taliansku sa nič také nenosí už minimálne dva roky?

Prezerám si jeho fotky. Ako mu vôbec mohlo

napadnúť obliecť si toto? Tmavomodrá džínsová košeľa a kvetinkové nohavice. Na krku retiazka s krížikom a akýsi náhrdelník pripomínajúci budhistickú málu. Vyzerá neskutočne dobre. Podľa prvej fotky by som ho tipla na kuchára v talianskej pizzerii, ale na moje počudovanie robí právnika v nadnárodnej spoločnosti v Bratislave. Ovláda viaceré jazyky, pre mňa je však podstatné, že je medzi nimi angličtina a francúzština. Taliansky totiž neviem, no možno by som sa rada naučila.

Začínam sa na to stretnutie tešiť. Píšem kamarátke:

„Čo si mám obliecť? Mám tam vôbec ísť?“

Dostávam odpoveď:

„Chod', ale veľa si od toho nesľubuj. Taliani si chcú len užívať, taká je moja doterajšia skúsenosť.“

Uvažujem, či by mi to stálo za to. Užiť si nepotrebujem, nie som žiadna bezbrehá hedonistka. Každý by si len užíval. To nie je žiadne umenie. Ja potrebujem muža k dvom deťom, s ktorým splodíme naše spoločné tretie dieťa. Ktorý ma bude nosiť na rukách a ktorý bude robiť všetko, čo mi na očiach vidí. S ktorým budeme chodiť na spoločné dovolenky a zveľaďovať spoločný majetok. Niekoho zodpovedného a zrelého, kto sa na mňa nevykašle ako môj prvý manžel. Veru tak.

Pozerám sa ešte raz na jeho fotky na zoznamke a skutočne neviem, či je toto cesta pre mňa. Tak to radšej prestanem riešiť a nechám sa prekvapiť.

Otec mojich dvoch detí a ešte stále manžel, ktorého nazvime napríklad Patrik, dnes zobral staršiu Karin do nákupného centra a spolu s ňou aj mladšiu Valiku. Odtiaľ pôjdu k svojej milovanej babičke a mnou ignorovanej svokre na obed. Znamená to, že mám pár hodín pre seba. Idem sa opalovať na terasu nášho trojpodlažného mezonetu, ktorý budem o niekoľko mesiacov nútená opustiť.

Ležím na chrbte a snažím sa nemyslieť na to, ako mi je teplo. Cez sklá slnečných okuliarov pozorujem jasnomodrú oblohu, na ktorej dnes nie je ani jediný obláčik. Som presvedčená, že tak, ako vlastníkom rodinných domov patrí kus pôdy, na ktorej dom stojí, nám, vlastníkom bytov so strešnou terasou, by mal patriť kus oblohy priamo nad bytom. Bolo by to tak prirodzené a spravodlivé. A byty by tým narástli na cene.

Odrazu môj súkromný vzdušný priestor narušil poštový holub od susedov. Preletel a zanechal po sebe pozdrav asi pol metra od môjho stanoviska. Číňan od vedľa sa rozhodol, že svojich stopäťdesiat metrov štvorcových strechy využije po svojom – na chov poštových holubov. Vraj to nie sú len také kadejaké holuby, sú to nóbl holuby, z ktorých jeden má hodnotu i dvetisíc eur. Postavil si drevenú opachu, v ktorej tieto operence bývali. Šeredná stavba nelichotila celkovému vzhľadu nášho domu a bolo ju vidno i z opačnej strany jazera Draždiak. Ako správna revolučionárka som proti tejto iniciatíve vyburcovala všetkých susedov do akcie. Zvolali sme domovú schôdzu, privolali hygienu i stavebný úrad.

Jediným výsledkom však bolo, že ma čínsky sused vo výťahu prestal zdravieť. Hoci mu stavebný úrad nariadil stavbu odstrániť, tá nevkusná haraburda sa naďalej týčila nad polyfunkčnou novostavbou, v ktorej sme už niekoľko rokov bývali.

Slnko pečie ohromnou silou a mne sa potí zadok. O chvíľu je ležadlo celé mokré, ale moje telo opálené ako v žiadne iné leto predtým. Má to svoje výhody, keď si otec uzurpuje právo na deti počas víkendov. Samozrejme, čas by sa dal využiť aj efektívnejšie. Napríklad upratovaním bytu. Áno, som hlúpa, stále periem a upratujem, iné ženy by to už istotne nerobili. Varím pomeň. Ale už iba dokým nás nerozvedú. Dátum pojednávania ešte stále nebol vytýčený. Je leto a aj sudcovia majú dovolenky.

Je to už šesť mesiacov, odkedy som si istá, že môj manžel má milenkú. Tušila som to však oveľa skôr. Samozrejme, zatĺkal. Raz v Bille pri nakupovaní som mu vytrhla z ruky telefón, do ktorého so zasneným úsmevom čosi vyťukával. A bolo to tam, čierne na bielom.

Písal si s akousi Veronikou. Nebol to žiaden hardcore, to nie, ale vôbec sa mi nepáčil obsah dôverných správ, ktoré som stihla voľným okom zachytiť skôr ako sa majiteľ telefónu opäť zmocnil svojho zariadenia. Urobila som scénu, ako sa na správnu žiarlivú manželku patrí.

„Kto to je? Čo od teba chce?!“ jačala som na celú predajňu.

V tom čase som mu asi ešte nebola úplne ľahostajná, lebo sa ma snažil upokojiť.

„Leni, o nič nejde, ver mi! Doma ti to vysvet-

lím!“ chlácholil ma a snažil sa ma nenápadne od-
viesť spreď očí publika.

Nebol však ochotný podať mi akékoľvek dô-
veryhodné informácie o záhadnej Veronike. Vraj
ju mám nechať žiť. Ona za nič nemôže, všetko
je jeho vina. Jediné, čo v slabej chvíľke priznal,
bol vek tejto osoby. Dvadsať rokov. To číslo ma
šokovalo i upokojovalo zároveň. Snáď by nebol
schopný podvádzať ma s o polovicu mladším
deckom. Musel by sa cítiť ako pedofil.

O pár týždňov neskôr som v jeho peňaženke
našla účtenku od náušnic Swarovski.

Pod mnou vyvinutým nátlakom, za ktorý
by sa nemusel hanbiť ani diktátor Amin Dada
z Ugandy, priznal farbu. Tie náušnice jej daro-
val a uznáva, že to bolo nevhodné. Samozrejme
s ňou nič nemá, iba si dobre rozumeli a v tej do-
be bola jeho najbližším človekom. Nik ho v tom
čase nevedel tak pochopiť ako ona, dvadsaťročná
brigádnička z recepcie. My sme sa doma hádali,
a tak jej to jednoducho z vďačnosti kúpil. Ako
v tej reklame: „Merci za to, že si.“ Nič za tým ne-
mám hľadať.

Potom som cez internet banking objavila zo-
pár nejasných platieb: knihy, plaváreň, mobilný
telefón. Vraj mám bujnú fantáziu. Nech píšem
romány. Tak som začala písať.

Postupne mu začalo všetko prekážať. Hračky
po deťoch, chlpy po psovi, vrstva prachu na ná-
bytku. Príliš veľa som míňala, príliš málo varila.
Nechcelo sa mu s nami sedieť doma ani ísť na
dovolenku. Do Chorvátska sme nakoniec vyces-
tovali, ale počas celého pobytu bol myslou nepri-

tomný. Často odchádzal z izby so zámienkou, že si ide vybaviť pracovné telefonáty. Má zodpovednú prácu a nemôže si dovoliť prestať komunikovať s dodávateľmi. No a čo, že má dovolenku, ja nech sa nestarám do niečoho, čo sa ma netýka.

Čím ďalej, tým viac sa mi to prestávalo páčiť, ale ako každá podvádzaná žena som nechcela uveriť tomu, že keď niečo vyzerá ako kačka, pláva ako kačka a gága ako kačka, je to skutočne kačka. Niečo sa deje, to je jasné, ale zatiaľ je to určite len v platonickej rovine. Nemôže ma podvádzať. Veď predsa spolu spávame. To nám vždy išlo. Možno ako jediné.

Pravdu som si musela zistiť sama pomocou malého prenosného GPS zariadenia. Zakúpila som si ho spoločne so SIM kartou od mobilného operátora a ročným viazaným prístupom k webu, na ktorom uvidím, kde sa zariadenie v danom momente nachádza. Stálo ma to síce celý rodičovský príspevok aj s prídavkami od sociálnej poisťovne, ale mala som dobrý pocit. Cítila som sa ako Mata Hari a bola som na seba patrične hrdá. Nenechám sa klamať, veď počkaj!

Pôvodný plán bol najať si súkromného detektíva, no nemala som na to peniaze. Potom som obvolala zopár firiem, ktoré inštalujú GPS lokátory pod palubnú dosku. Nebola som si však istá, či by montáž takéhoto zariadenia do auta, ktorého majiteľom je môj muž, nehraničila s trestným činom. Ešteže mi milá pani, ktorá sa zjavne vyznáva vo svojom odbore, dobre poradila, aby som kúpila niečo menšie, nenápadné, zato však využiteľné univerzálnejšie. V budúcnosti to napríklad

môžem vložiť do tašky svojim dcéram, keď pôjdu do školy. Získam tak presný prehľad o ich pohybe. Aký úžasný vynález, nemohla som sa dočkať, až mi ho kuriér doručí.

O pár dní som zistila, na čom som. Ešte dnes mám jasne pred očami, ako sedím za monitorom svojho tabletu a vyplieštam oči na malú pohybujúcu sa ikonu, predstavujúcu auto môjho manžela. Zariadenie, ktoré som ukryla do autolekárnice, sa aktivovalo hneď ako naštartoval motor. Boli tri hodiny popoludní a mal byť v práci. Namiesto toho sa jeho auto valilo stopäťdesiatkilometrovou rýchlosťou po diaľnici D1. Srdce mi bilo ako besné. Žeby šiel na služobnú cestu a neoznámil mi to? Minul výjazd na Trnavu a už o chvíľu sa blížil k Novému Mestu. Zastavil na Zelenej vode.

Dlho som neváhala. Zavolala som svojej sestre Laure:

„Prosím ťa, okamžite príď ku mne, je to urgentné!“ musela som znieť ako pred infarktom, lebo doletela do pol hodiny.

„Čo sa deje, preboha?“ spýtala sa ma medzi dverami a rozopínala si kabát.

„Pozri sa sem,“ povedala som a divoko ukazovala prstom na obrazovku.

„Kam ide ten magor?“ pri oslovení svojho švagra si vôbec nekládla servítku pred ústa. Dobre vedela, čo sa deje, a už mu tiež nemala dôvod veriť.

„Je pri Novom Meste nad Váhom. Auto tam stojí asi pol hodiny. Určite je tam s ňou, býva neďaleko. Laura, ja tam musím ísť! Musím ho

tam nachytať, nevydržím sa tváriť, že o ničom neviem.“

„Nesmieš mu nič prezradiť, kým nemáš dôkaz. Inak všetko pokašleš.“

„Ale ja naňho večer určite vybehnem, že viem o tom, kde dnes bol. Veď sa poznám.“

„To nesmieš! Zase ti povie ďalšiu výhovorku a začne si dávať pozor. Zbytočne si tak vyhadzovala prachy za nejaké zariadenie.“

„Mám nápad, ja mu zavolám! Uvidím, čo povie.“

Vytočila som Patrikovo číslo. Dvihol na piate zazvonenie.

„Prosím,“ ozval sa namrzene.

„Ahoj, neruším?“ môj hlas sa pre zmenu chvel.

„Hovor, som v práci,“ zaklamal.

V krku som mala obrovskú guču a ledva sa mi podarilo niečo povedať.

„Kedy prídeš domov?“

„Okolo ôsmej. Máme toho dnes veľa.“

„Aha.“

„Prečo? Deje sa niečo?“

„Nič, len som si potrebovala niečo vybaviť.“

Zložila som.

„Laura, postráž deti, ja tam idem,“ oznámila som sestre a schmatla kľúče od auta.

Vôbec si nespomínam, ako presne som sa dostala na miesto činu. Trasa nemohla byť zložitá, pretože o necelé dve hodiny som už vchádzala do veľkého športovo-rekreačného areálu. Tajne som dúfala, že jeho čierne Audi objavím stáť pred reštauráciou. Vojdem dnu a Patrik ma dr-

zo vysmeje, že som trápna a že o nič nejde. Iba večeria s kolegyňou. Alebo ich možno nájdem prechádzať sa ruka v ruke po parku. To by sa mu síce vysvetľovalo komplikovanejšie, ale pri jeho schopnosti klamať by sa z toho určite vysekal.

Blúdila som asi desať minút, keď som jeho auto konečne zazrela pred ošumelým hotelom. Tak predsa nie sú v reštaurácii. Alebo možno sú, v hotelovej, ak táto diera vôbec niečo také má. Nohy sa mi roztriasli, ale povedala som si, že som necestovala dve hodiny preto, aby som sa teraz zbabelo vrátila domov bez dôkazov. Ak to pokašlem, začne si dávať väčší pozor a už nezmôžem nikdy nič.

Zaparkovala som teda pred hotelom, kde môj manžel vykonával isté aktivity so svojou milenkou, zatvorený v izbe s magickým číslom 13. K informácii o jeho prítomnosti som sa dostala jednoducho, na recepcii som sa priamo spýtala:

„Dobry deň, kde sa ubytoval pán Patrik C.“

Musela som pôsobiť veľmi suverénne, pretože recepčnej sa moja otázka absolútne nezdala podozrivá a jej vlastná odpoveď indiskrétna. Možno si myslela, že som bola pozvaná do trojky, alebo jednoducho zabudla, že v tej izbe sa už jedna žena nachádza. A tak to na mňa vyklopila. Dokonca mi aj ukázala smer, kadiaľ sa mám vybrať.

Po ráznom zabúchaní na dvere izby mi Patrik otvoril do pol pása vyzlečený. Alebo skôr od pol pása oblečený. V závislosti od uhla pohľadu môže byť ten istý pohár poloprázdny alebo poloplňný. V každom prípade to bolo asi tak, že

si stihol narýchlo natiahnuť nohavice. Nevie, koho presne očakával, možno hotelovú službu s vedierkom ľadu a šampanským, ako to býva vo filmoch, no jeho výraz v pootvorených dverách pripomínal niekoho, kto práve zbadal svojho zosnulého príbuzného. Povedala som ahoj a odfočila som si ho mobilom. Potrebovala som dôkaz pre prípad, že by sa rozhodol zatĺkať a všetkých naokolo presviedčať, že som sa zbláznila. Na Zelenej vode? Kde by sa tam zobral. Veď bol na pracovnom stretnutí. Musí ísť o nejaký omyl. Asi mi už preplo z tej materskej, tri roky doma by zničili aj silnejšie povahy.

Keď nad tým spätne uvažujem, možno som nemusela hneď odísť. Mala som dovnútra strčiť nohu, ako to robia policajti v detektívnych seriáloch vysielaných na komerčných kanáloch populudní. Následne by som sa ramenom z celej sily zaprela do dverí a rozrazila ich.

Patrik by pri svojej sedemdesiatkilovej váhe odletel ako mucha a zastavil by sa až pri balkóne. V momente prekvapenia by sa zachytil o ťažký zamatový záves, ktorý by s rachotom strhol labilnú hotelovú garnížu, upevnenú nad oknom jediným hrdzavým klincom už od čias komunistov. Bola by to blesková akcia, nestihol by ani začať ochraňovať svoju zasranú princezničku. Ktovie, v akej póze by som ju našla. Rozrobená recepčná Veronika bez spodnej bielizne. Úsmev, vyletí vtáčik. Naskenovanú fotografiu by som poslala všetkým kolegom z firmy. Tu máš ponaučenie, ty štetka, kradnúť otca deťom sa nepatrí. Bola by som celkom zvedavá, ako vyzerá nahá. Na zákla-

de jej fotiek na facebooku som usúdila, že to nie je nič moc.

Neurobila som však nič z uvedeného. Povedala som mu iba ahoj, odfotovala ho a odišla dole schodmi. Sadla som si do auta a chcela odísť, no nohy sa mi triasli. Nebola som si istá, či je dobrý nápad šoférovať v tomto stave. Preto som zobrala telefón a vytočila svokrino číslo.

„Vieš, kde máš syna?“

„V práci. Volala som mu pred hodinou a spomínal, že je na stretnutí.“

„Hovno v práci, rozdáva si to na hoteli s recepčnou Veronikou. Ako vidíš, mala som pravdu. Nešlo o žiadne nevinné esemesky.“

Svokra znela zhrozene. Taká hanba. Čo keď sa to dozvedia susedia?

„Čo budeš robiť?“ spýtala sa v obavách o povesť syna i celej rodiny.

„Neviem,“ odvetila som pravdivo.

„Lena, len sa nerozvádzaj, nikdy mu na to nepristaň! Čo bude s deťmi?“

To sa ešte uvidí, pomyslela som si.

Dúfala som, že sa mi po zverejnení tejto novinky uľaví, no nohy sa mi triasli ešte viac. Na moje počudovanie, vôbec mi nebolo na vracanie, ako v takýchto chvíľach ľuďom býva podľa opisov v knihách. Celá situácia mi prišla absurdná a komická. Dostala som veľkú chuť zapáliť si, hoci som nefajčila viac ako štyri roky. Keďže som však nemala cigarety, vrátila som sa do hotela.

Za pultom si spokojne sedela tá istá indiskrétna recepčná, ktorá vôbec netušila, ako mi svojou prostorekosťou pomohla. Keďže Patrik bol v tej

chvíli pravdepodobne jediným platiacim zákazníkom v celom hoteli, ani si nevšimla, že som vstúpila, naďalej sa venovala facebooku. Podišla som bližšie a spýtala sa:

„Nepredávate náhodou cigarety?“

„Bohužiaľ,“ pokrútila hlavou.

„A máte tu niečo ako bar?“

Ukázala na dvere naľavo od recepcného pultu.

„Tak ja si tu počkám. Potrebovala by som panáka, ale šoférujem. Som totiž trošku vyvedená z miery. Mám u vás na izbe manžela s jeho milenkou,“ neviem, prečo som sa jej rozhodla podať túto informáciu. Možno som v tej chvíli dostala chuť zariadiť, aby sa celý svet dozvedel o mojej krivde.

Recepcná sa zatvárala v štýle „ups, to je ale trapas“, no rozhodla sa radšej to nekomentovať. Možno si uvedomila, aký prešlap urobila tým, že mi prezradila informácie o hotelovom hosťovi. Preto sa len spýtala:

„Čo vám prinesiem?“

Objednala som si kávu a rozhodla som sa počkať na hrdličky z izby číslo trinásť.

Zišli dole o necelých pätnásť minút. Vedeli, že ich tam čakám, poslala som Patrikovi esemesku. Do miestnosti vstúpil ako prvý a dva kroky za ním išla ona. Možno sa bál, že jej vyškriabem oči, a bol odhodlaný brániť ju celým svojím telom, ja som však mala celkom iný plán. Chcela som sa jej hlavne pozrieť do tváre. Celé predošlé mesiace som sa snažila s ňou skontaktovať. Ale ona, prijímajúc inštrukcie od svojho staršieho milenca, ignorovala moje telefonáty aj esemesky. A teraz